

Sygn. akt II Ka 635/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2021 r.

sprawy **I. N.**

oskarżonego z art. 35 ust. 1a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 maja 2021 r. sygn. akt II K 758/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 635/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 maja 2021r. w sprawie II K 758/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	I. N.	Dowód miał wykazać, iż oskarżony dbał o swojego psa, w tym zapewniał mu odpowiednią opiekę weterynaryjną. Fakt ten jednak nie zmienia tego, iż pies oskarżonego nie miał zapewnionego odpowiedniego schronienia przed warunkami atmosferycznymi.	Karta informacyjna leczenia psa	99	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Karta informacyjna leczenia psa	Dowód ten miał wykazać, iż oskarżony dbał o swojego psa, w tym zapewniał mu odpowiednią opiekę weterynaryjną. Oskarżony jednak nie zadbał o to by jego pies miał gdzie schronić się przed złymi warunkami atmosferycznymi, deszczem, śniegiem czy mrozem. Kontrowersyjnym pozostaje także uwiązanie psa łańcuchem do opony samochodowej.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Oskarżony wyrokowi zarzucił błędne ustalenia faktyczne, które skutkowały uznaniem jego winy w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Apelujący wskazał, iż do apelacji dołączył	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

dowody swojej niewinności, w tym kartę wizyty w gabinecie weterynaryjnym, o wizycie której wiedzieli wolontariusze, a co zataili przed sądem. Według oskarżonego nie jest prawdą, iż pies nie miał schronienia, gdyż na podwórku znajdowała się ocieplona buda, lecz pies nie chciał w niej spać, a wolał leżeć na słomie w oborze. Pies będąc uwiązany na łańcuchu przy budzie nie chciał z niej korzystać i dlatego oskarżony umożliwił mu wejście do budynku inwentarskiego. Nadto oskarżony pomimo tego, iż jest ubogą osobą, zabrał psa na wizytę do weterynarza aż do W., tj. około 100 km od miejsca zamieszkania, więc gdyby nie dbał o psa to zapewne nie brałby go na wizytę do weterynarza tak daleko. Nieprawdziwymi pozostają także zarzuty dotyczące stanu krowy, bowiem krowa ta nie była jego własnością, a przybywała u niego jedynie czasowo. Krowę tę przyprowadził do niego starszy człowiek, który zabrał ją od syna alkoholika, dlatego nie posiadała ona kolczyka i przebywała na nieogrodzonej posesji. Według apelującego krowa była w dobrej kondycji, a problem z rogiem nie został odpowiednio rozwiązany przez wolontariuszy, którzy winni byli w takiej sytuacji wezwać weterynarza, a ten powinien rzetelnie ocenić stan krowy, a dokładnie czy róg ten zaczyna wrastać w oko i podjąć wtedy odpowiednie działania, np. przyciąć róg. Twierdzenia apelującego mają potwierdzać dowody, którymi są protokoły kontroli weterynaryjnej, z których wyraźnie wynika, że bydło znajdujące się w jego gospodarstwie jest w dobrej kondycji zdrowotnej. Oskarżony na koniec wskazał, iż w poprzednich latach skradziono mu z obory 7 sztuk bydła., a

	sprawców tego czynu nie wykryto. W uzasadnieniu tej sytuacji musiał w ARMiR napisać oświadczenie, że to skradzione bydło sprzedał handlarzowi.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie należy podnieść, iż w ocenie Sądu Okręgowego, zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, wbrew twierdzeniu apelującego oskarżonego, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia co do zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu. Sąd Okręgowy uznał, iż zarówno ocena zebranych w sprawie dowodów, jak też poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne są prawidłowe i nie noszą cech błędu. Dokonując oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach sprostał wymogom płynącym z artykułu 7 kpk, tj. rozważał i oceniał te dowody zgodnie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, dlatego rozumowanie Sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą ze strony Sądu Odwoławczego w tym zakresie. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne</p>		

oraz należyście wykazał winę oskarżonego I. N.. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów dał im wiarę. Szczegółowo wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są zatem prawidłowe i w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach nie noszą cech błędu, co prowadzi do przekonania, iż zarzut apelacyjny podnoszony przez oskarżonego w tym zakresie jest chybiony.

Oczywistym pozostaje w niniejszej sprawie fakt, iż oskarżony utrzymywał swoje zwierzęta w nieodpowiednich warunkach. W jego przypadku nie można jednak mówić o klasycznym, ogólnym pojmowaniu zjawiska znęcania się nad zwierzętami. W niniejszym wypadku nie dochodził do sytuacji najdrastyczniejszych czyli np. do bicia czy zabijania zwierząt, nie zapewniania im jedzenia i picia, itd. Bezspornym pozostaje, iż do takich skrajnych sytuacji w niniejszym wypadku nie dochodziło. Stan zgromadzonych dowodów bezdyskusyjnie wykluczał poczynienie przez Sąd tego typu ustaleń faktycznych. Klasyczne wyobrażenie i pojmowanie wyczerpania przez sprawcę znamion przestępstwa znęcania się nad zwierzęciem z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt, akurat w tej konkretnej sprawie, nie miało miejsca. Wyżej wymieniona ustawa nie penalizuje jednak jedynie tych najbardziej drastycznych zachowań względem zwierząt. Kluczowym

jest objęcie nią takich zachowań, które wyczerpują znamiona wieloczynowego przestępstwa „znęcania się” zgodnie z zamysłem ustawodawcy, poglądami prezentowanymi w doktrynie i dotychczasowym orzecznictwie sądów powszechnych. Przepis art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt penalizuje znęcanie się nad zwierzęciem, przez co rozumienie się przede wszystkim, ale nie tylko (o czym świadczy sformułowanie „w szczególności”) przypadki skrupulatnie wymienione w art. 6 ust. 2 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności: utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania i wystawianie zwierzęcia domowego lub gospodarskiego na działanie warunków atmosferycznych, które zagrażają jego zdrowiu lub życiu. W przedmiotowej sprawie zachowanie oskarżonego rozpatrywane było przez Sąd merytoryczny przez pryzmat art. 6 ust. 2 pkt 10 i 17 ustawy o ochronie zwierząt, z czym Sąd Odwoławczy w pełni się zgodził. Niewłaściwe warunki, o których mowa w przepisie art. 6 ust. 2 pkt 10 w/w ustawy, to takie, które nie zapewniają zwierzęciu możliwości egzystencji, zgodnie z potrzebami gatunku, rasy, płci i wieku. Przy czym niewłaściwe warunki bytowania, to nie tylko wskazane w tym przepisie przykłady, ale także brak zapewnienia zwierzętom właściwego schronienia przed chłodem, upałem, deszczem, śniegiem, przetrzymywanie ich na terenie, na którym narażone są na uszkodzenia ciała, przetrzymywanie ich w warunkach umożliwiających

samowolne wydostawanie się na zewnątrz i narażanie na niebezpieczeństwo ich samych oraz narażanie innych zwierząt i ludzi na niebezpieczeństwo (wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z 15.03.2018r., sygn. II SA/Go 1189/17). Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo odniósł się do problematyki wyczerpania przez oskarżonego znamion przestępstwa znęcania się nad zwierzęciem właśnie w tej formie, wskazując, iż jego pies był przez niego trzymany na łańcuchu przywiązany do opony samochodowej bez możliwości schronienia się przed warunkami atmosferycznymi. Krowa zaś stała na podwórku przywiązana do starej maszyny rolniczej i posiadała prawie wrośnięty w ciało róg, a oskarżony na okoliczność tę nie reagował nie zapewniając jej odpowiedniej opieki weterynaryjnej. Podkreślenia jednak w tym miejscu wymaga, iż taki stan zwierząt w zderzeniu z warunkami jakie panowały w gospodarstwie oskarżonego, nie był niczym zaskakującym. Skoro całe podwórko było zaniedbane, znajdujące się tam budynki praktycznie rozsypywały się, wszędzie leżały śmieci, stare folie i big bagi, m.in. z martwym drobiem, a nadto stare sprzęty rolnicze, które mogły stanowić zagrożenie dla znajdujących się tam zwierząt, trudno oczekiwać po właścicielu, że w inny sposób będzie traktował także należące do niego zwierzęta. W tym względzie ani Sąd I, ani II instancji nie miał jakichkolwiek wątpliwości. Nader pomocna była w tym zakresie dokumentacja fotograficzna, obrazująca wygląd posesji oskarżonego i warunki na niej panujące, dołączona do akt sprawy która utwierdziła Sąd Odwoławczy w przekonaniu o słuszności i prawidłowości

zaskarżonego wyroku w zakresie winy oskarżonego. Obejmowanie przez oskarżonego zamiarem braku zapewnienia zwierzętom „właściwych” warunków bytowania i odpowiedniej opieki weterynaryjnej, jawi się jako oczywiste i dokładnie za tą formę i postać „znęcania” się nad zwierzętami oskarżony został skazany przez Sąd Rejonowy, zaś Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się w tym względzie ani naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, ani błędów w ustaleniach faktycznych. Dlatego też, argumenty apelującego, dotyczące m.in. jego troski o psa i dbałości o niego w miarę jego możliwości oraz faktu nie poczuwania się do obowiązku zapewnienia krowie opieki weterynarza, bo nie była to jego krowa, a jedynie przetrzymywał on ją czasowo sąsiadowi, nie miały znaczenia w kontekście umniejszenia winy oskarżonego w odniesieniu do przypisanych mu czynów, bo i na przechowawcy ciąży obowiązek dbania o „przedmiot” przechowania. Powyższe rozważania, doprowadziły do słusznie przyjętej przez Sąd Rejonowy konkluzji, którą Sąd Okręgowy w pełni akceptuje, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy w zakresie uznania winy oskarżonego.

Wniosek

Oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacji oraz brak okoliczności, które należałoby wziąć pod uwagę z urzędu powodowała brak podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w treści wyroku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Odwoławczy zasądził na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie winy	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana